

Ὁ μὴ πληρωθεὶς, κενός: *Μπαρδάκιν-ν-αἴμωντον. Φε-γάριν-ν-αἴμωντον* (σελήνη μὴ πλήρης). Συνών. *ἀγέμι-στος 1, ἄδειος*.

ἀγένεια ἡ, λόγ. σύνηθ.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. *ἀγένεια* = ταπεινὴ καταγωγή.

Ἡ ἔλλειψις καλῶν τρόπων ἐν τῇ κοινωνικῇ συμπεριφορᾷ, τραχύτης εἰς τοὺς τρόπους: *Ἀγένεια ποῦ τὴν ἔχει! Τοῦ φέρθηκε μὲ πολλὴ ἀγένεια. Ἀντίθ. εὐγένεια*.

ἀγένειος ἐπίθ. Σίφν. κ.ά. — ΚΠαλαμ. Ἀσάλ. ζωή² 32

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. *ἀγένειος*.

Ὁ μὴ ἔχων γένειον καὶ ἐπομένως μικρὸς τὴν ἡλικίαν ἐνθ' ἄν.: Παροιμ. *Ἀγένειο ζευγάρι, μαῦρο ἁλώνι* (ὅταν ἄνθρωποι πολὺ μικρᾶς ἡλικίας ἀποτελοῦν ζεῦγος, δηλ. νυμφεύονται, τότε κάμνουν μαῦρο ἁλώνι, δηλ. δὲν προκόπτουν εἰς τὰ τέκνα, τὴν διοίκησιν τοῦ οἴκου κττ. Ἡ μεταφ. ἐκ ζεύγους νεαρῶν βοῶν χρησιμοποιουμένου εἰς τὸ ἁλώνισμα. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 20 (1908) 556 καὶ Ἐπιστ. Ἐπετ. Πανεπ. 7 (1910/1) 29) Σίφν. || Ποίημ.

Καὶ εἴν' ὁ νεκρὸς ξανθός, ἀγένειο παλληκάρι
ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἄν. Συνών. *ἄγερος (II) 1*.

ἀγενής ἐπίθ. λόγ. σύνηθ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. *ἀγενής* = ὁ ἐκ ταπεινῆς οἰκογενείας καταγόμενος, ποταπός.

Ὁ ἐστερημένος καλῶν τρόπων ἐν τῇ κοινωνικῇ συμπεριφορᾷ, τραχὺς τοὺς τρόπους, ἀγροῖκος: *Τί ἀγενής ἄνθρωπος, δὲν ξέρει καθόλου νὰ φέρεται!* Συνών. *βάρβαρος, ἀντίθ. εὐγενής*.

ἀγένητος ἐπίθ. Κυκλ. (Θήρ. κ.ά.) Μακεδ. (Θεσσαλον.) *ἀγέ'τους* Μακεδ. Σάμ. *ἀγι'τους* Μακεδ. (Βελβ.) *ἀγένετος* Πόντ. (Κερασ. Ὀφ. Τραπ. Χαλδ.) *ἀγένητος* Πόντ. (Οἶν.)

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. *ἀγένητος* = ὁ μὴ λαβὼν ἀρχὴν, ὁ μὴ γενόμενος. Τὸ *ἀγένηστος* διὰ τὸν ἀόρ. *ἐγίγησα* = ἔγινα.

1) Μικρός, ἀσήμαντος Κυκλ. (Θήρ. κ.ά.): *Ἀγένητο πρᾶμα* Θήρ. 2) Ὁ μὴ προκόψας οἰκονομικῶς, ὁ μὴ πλουτήσας, πτωχός Πόντ. (Κερασ. Ὀφ. Τραπ. Χαλδ.): *Ἀγένετος ἐν', δουλεύ' δουλεύ' κι ἀπάν' ἀτ' τῶι παῖρ'* (διαρκῶς ἐργάζεται καὶ δὲν δύναται νὰ ἀνακύψῃ ἐκ τῆς πενίας) Ὀφ. 3) Ὁ μὴ ὠριμάσας, ἄωρος Πόντ. (Κερασ. Οἶν.): *Ἀγένετον ἀπίδιν-μῆλον* Κερασ. Συνών. *ἄγιнос, ἀγίνωτος, ἄγουρος, ἄφταστος, ἀντίθ. γινωμένος*. 4) Ὁ μὴ ὑποστὰς τὴν ἀναγκαίαν ζύμωσιν, ἐπὶ ἄρτου Μακεδ. (Βελβ. Θεσσαλον.): *Ἀγένητο ψωμί* Θεσσαλον.

ἀγενικὰ ἐπίρρ. ἀμάρτ. *ἀενικὰ* Κάρπ. (Ἐλυμπ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. *ἀγενικός*.

Μετὰ λαιμαργίας, κατὰ κόρον, ἀπλήστως: *Μὴ τρώῃς ἀενικά.* Ἡφαιεν *ἀενικά κ' ἐρρώστησε*.

ἀγενικοπίνω ἀμάρτ. *ἀενικοπίνω* Κάρπ. (Ἐλυμπ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίρρ. *ἀγενικά* καὶ τοῦ ρ. *πίνω*.

Πίνω μετ' ἀπληστίας: Ἄσμ.

Ἡ κόρη ἰδρωμένη κλίνει νὰ πῆ νερό κι ὡς εἴν' ἡ κόρ' ἀενική, πολλ' ἀενικοπίνει.

ἀγενικός ἐπίθ. ἀμάρτ. *ἀενικός* Κάρπ. (Ἐλυμπ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπίθ. *ἀγενής*. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. καὶ *εὐγενικός* παρὰ τὸ *εὐγενής*. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ.

1) Ἀγενής, βάνουσος: *Ἀενικοί γονεοί. Ἀενικά παιδιὰ.*

2) Ἀδηφάγος, λαιμαργός: *Τί ἀενικά παιδιὰ ποῦ 'ν' αὐτά!* || Ἄσμ.

Κι ὡς εἴν' ἡ κόρ' ἀενική, πολλ' ἀενικοπίνει.

β) Πλεονέκτης. 3) Πληθ. τὰ ἀενικά οὐσ., οἱ ἰδρωτές.

ἀγεννησιὰ ἡ, Σῦρ. (Ἐρμούπ.)

Τὸ μεσν. οὐσ. *ἀγεννησιὰ*. Πβ. Σουῖδ. «ἀγονία ἀτεκνία, ἀγεννησιὰ».

Τὸ νὰ μὴ γεννᾶ τις, ἡ ἀγονία, ἡ στεῖρωσις: Φρ. *Ἀγεννησιὰ τὴν δέρνει* (ἐπὶ γυναικὸς στεῖρας).

ἀγέννητος ἐπίθ. Ἡπ. Θράκ. (Αἰν.) Κεφαλλ. Κυκλ. Κῶς Παξ. Πελοπν. (Λακων.) Σῦρ. (Ἐρμούπ.) κ.ά. *ἀγέννητος* Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Ὀφ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) *ἀγέν'τος* Μύκ. *ἀγέ'ν'τους* Ἡπ. (Ζαγόρ. κ.ά.) Θεσσ. Λέσβ. Μακεδ. (Χαλκιδ. κ.ά.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ.ά. *ἀέννητος* Ἰκαρ. Σύμ. κ.ά. *ἀγέννατε* Τσακων. *ἀγέννατε* Τσακων. *ἀγέννουτους* Στερελλ. (Αἰτωλ.) *ἀγέννητος* Εὐβ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. *ἀγέννητος*. Ὁ τύπ. *ἀγέννουτους* ἐκ παρασχητισμοῦ πρὸς τὸ *ἀγένουτους*, περὶ οὗ ἰδ. *ἀγίνωτος*.

1) Παθ. ὁ μὴ γεννηθεὶς ἢ ὁ μήπω γεννηθεὶς Εὐβ. Ἡπ. (Ζαγόρ. κ.ά.) Ἰκαρ. Κυκλ. Λέσβ. Μακεδ. Παξ. Πελοπν. (Λακων.) Πόντ. (Κοτύωρ. Ὀφ. Τραπ. Χαλδ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Σύμ. Σῦρ. (Ἐρμούπ.) Τσακων. κ.ά.: *Ὁ Θεὸς ἐν' ἀγέννητος Κοτύωρ. Τόσο ἄτυχος εἶναι ποῦ καλύτερα νὰ 'μενε ἀγέννητος Ἐρμούπ. Ὅταν ἔκαμα τὰ σπῖτμα, εἶχα ἀγέννητο τὸ παιδί μου Ἡπ. Τότι ἤμ'ναν ἀγέννουτους ἰγὼ Αἰτωλ. Ἐμα ἀγέννατε, ὅταν ἐγεννάτε ὁ βασιλεῖς νάμου (ἡμῖν ἀγέννητος, ὅταν ἐγεννήθη ὁ βασιλεὺς ἡμῶν) Τσακων. || Φρ. Ἀγέννητος διάβολος (δηλ. διάβολος, ὁμοῖος τοῦ ὁποῖου δὲν ἐγεννήθη. Ἐπὶ πονηροῦ καὶ ραδιούργου ἀνθρώπου ἢ ζωηροῦ καὶ ἀτάκτου παιδίου) Κυκλ. *Γιατρός ἄβρετος καὶ ἀγέννητος* (σπουδαῖος, ἀπαράμιλλος) Λακων. *Νὰ φκειάσσερε τὸν ἀγέννατε!* (νὰ γεννήσῃς υἱόν, ὁμοῖος τοῦ ὁποῖου δὲν ἔχει ἀκόμη γεννηθῆ, ἤτοι νὰ γεννήσῃς ἓνα ἦρωα. Εὐχὴ πρὸς ἔγκυον γυναῖκα) Τσακων. *Ἐγ' θὰ φκειάσση τὸν ἀγέννατε!* (θὰ γεννήσῃ τὸν ἀγέννητον! Εἰρων. ἐπὶ γυναικὸς στεῖρας) αὐτόθ. || Ἄσμ.*

Κάλλιο νὰ μὴ γεννεῖώμουνα, ἀγέννητος νὰ μείνω, παρὰ ποῦ ἐγεννήθηκα κι ὄλο φαρμάκια πίνω

Ἐρμούπ. Συνών. *ἄγερος 2*. β) Ὁ μὴ δυνάμενος νὰ γεννηθῆ Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.): Γνωμ.

Ἡ μάνα ἐν' ἀγέννητος καὶ μίαν γενισκάται

(ἄταξ γεννάται. Ἡ φυσικὴ μήτηρ δὲν δύναται νὰ ἀναπληρωθῆ ὑπὸ τῆς μητρουῖας). γ) Ὁ μὴ ἀνατεῖλας, ἐπὶ τοῦ ἡλίου Λέσβ.: *Ἡ-ῖ-ἡλῖους ἦταν ἀκόμα ἀγέ'ν' τους.* Συνών. *ἀβάρετος (II) 2 β*. 2) Οὐσ., ὁ διάβολος (ἐκ τῆς ἀνωτ. 1 φρ. *ἀγέννητος διάβολος* κατὰ παράλειψιν τοῦ οὐσ.) Κυκλ. Κῶς κ.ά.: Φρ. *Ἐχει τὸν ἀγέννητο μέσα του* (ἐπὶ ἀνθρώπου κακοῦ χαρακτῆρος) Κυκλ. *Ἀ'ς τὸν ἀγέννητο!* (ἀρά) αὐτόθ. Συνών. φρ. *ἄ'ς τὸ διάβολο!* β) Πανοῦργος, εὐφυής, ἱκανός (ἢ μεταφ. ἐκ τῆς φρ. *ἀγέννητος διάβολος*. Ἰδ. ἀνωτ. 1) Σύμ. γ) Τὸ οὐδ. οὐσ., τὸ αἰσχιστον κακὸν (κατὰ παράλειψιν τοῦ οὐσ. κακό. Ἡ φρ. τὸ *ἀγέννητο κακό* ἐσχηματίσθη κατ' ἀναλογ. τοῦ *ἀγέννητος διάβολος*) Κεφαλλ.: Φρ.

